

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Johann Wilhelm von Eicken GmbH

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „ESTABLISHED 1770 JOHANN WILHELM VON EICKEN TRADITION” dla towarów z klasy 34.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 października 2010 r. — Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie

(Sprawa T-509/10)

(2010/C 346/111)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: F. Esclatine i S. Perrotet, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r.;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w całości;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca będąca spółką handlową prowadzącą działalność w dziedzinie przemysłu naftowego wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 ⁽²⁾ dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej, w zakresie w jakim nazwa skarżącej umieszczona jest w wykazie osób, podmiotów i

jednostek, których środki finansowe i zasoby gospodarcze zostały na podstawie tego przepisu zamrożone.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi osiem zarzutów dotyczących:

- naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ Rada oparła się na niejasnych, nieprecyzyjnych i niemożliwych do sprawdzenia okolicznościach;
- naruszenia praw podstawowych skarżącej, w zakresie w jakim i) skarżąca była zobowiązana w celu obrony do przedstawienia dowodu negatywnego na to, że nie przyczyniła się do rozwoju irańskiego programu jądrowego ii) skarżącej przysługiwał bardzo krótki termin na przedstawienie wniosku o ponowne zbadanie oraz iii) skarżąca była pozbawiona przysługującego jej prawa do skutecznej ochrony sądowej i prawa własności z uwagi na to, iż skarżąca nie miała dostępu do informacji znajdujących się w aktach jej sprawy;
- braku kompetencji, ze względu to, że Rada była kompetentna tylko do przyjęcia środków dodatkowych do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1929 (2010); tymczasem rezolucja ta nie stanowi żadnego środka dotyczącego przemysłu naftowego;
- nadużycia władzy, ponieważ zaskarżona decyzja hamuje wszystkie operacje wykonywane przez skarżącą na terytorium Unii Europejskiej, w tym zakup nieistotnego sprzętu wykraczając w ten sposób poza to, co przewidziano w art. 4 zaskarżonej decyzji;
- naruszenia prawa, ponieważ wprowadzenie do obrotu produktów podwójnego zastosowania nie może uzasadnić środka w postaci zamrożenia funduszy danej jednostki, gdyż owa jednostka nie przyczynia się w rzeczywistości do rozwoju irańskiego programu jądrowego;
- istotnej nieprawidłowości ustaleń faktycznych ze względu na to, że skarżąca nie zakupiła żadnych towarów, które mogą dotyczyć irańskiego programu jądrowego;
- oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że ograniczenia prawa własności skarżącej i jej prawa do prowadzenia działalności gospodarczej nie są uzasadnione żadnym interesem ogólnym i są nieproporcjonalne do zamierzonego celu;
- brak podstawy prawnej dla zaskarżonego rozporządzenia w konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25).